

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra českého jazyka a literatury

Colas Breugnon a jeho svět

Bakalářská práce

Kristýna Podhorská

Český jazyk a literatura se zaměřením na vzdělávání

Anglický jazyk se zaměřením na vzdělávání

Olomouc 2016

vedoucí práce: doc. Mgr. Jaroslav Vala, Ph.D.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

V Olomouci dne 20. 6. 2016

.....
Kristýna Podhorská

Poděkování

Děkuji panu doc. Mgr. Jaroslavu Valovi, Ph.D., za odborné vedení práce, poskytování cenných rad a ochotu při vedení této práce.

V Olomouci dne 20. 6. 2016

Obsah

Úvod.....	5
1. Život a dílo Romaina Rollanda	6
1.1 Rollandův původ a dětství.....	6
1.2 Studia na École Normale a cesta do Říma	7
1.3 Rollandova manželství	8
1.4 Dvě světové války a vyhnanství.....	9
1.5 Dílo.....	10
2. Dobrý člověk ještě žije	12
2.1 Kompozice	13
2.2 Látka.....	15
2.3 Dějová linie	16
3. Colas Breugnon a jeho svět	19
3.1 Literární postava.....	19
3.2 Jméno literární postavy	20
3.3 Interpretace Colasových myšlenek	21
3.3.1 Colas a rodina	21
3.3.2 Colas a přátelství	22
3.3.3 Colas a bohatství.....	23
3.3.4 Colas a lidé	25
3.3.5 Colas a svoboda.....	26
3.3.6 Colas a lidská hloupost.....	28
3.3.7 Colas a humor.....	29
3.3.8 Colas a sebezpojetí	30
3.3.9 Colas a lidskost a bratrství.....	31
3.3.10 Colas a život	32
Závěr	34
Použitá literatura	36
Primární zdroje.....	36
Sekundární zdroje.....	36
Internetové zdroje.....	37

Úvod

V této bakalářské práci se budeme zabývat jedním z nejznámějších děl autora francouzského původu – Romaina Rollanda, a to románem *Dobrý člověk ještě žije*, ve francouzském originále pak *Colas Breugnon*. Rolland se neodmyslitelně stal jedním z nejčtenějších autorů 20. století na celém světě. Přestože jako autor začal tvořit na přelomu 19. a 20. století, jeho díla si zaslouží vzhledem ke své nadčasovosti pozornost i v dnešní době. Právě tato skutečnost nejvíce přispěla k volbě tématu, při kterém sehrál svou roli i román samotný díky své upřímnosti.

Cílem bakalářské práce je seznámení čtenáře s osobností Romaina Rollanda a následná interpretace postojů a úvah hlavní postavy románu *Dobrý člověk ještě žije* – Colase Breugnona. Budeme pracovat s devátým vydáním z roku 1954 a překladem Jaroslava Zaorálka. V první kapitole se zaměříme na život Romaina Rollanda, autora světového formátu, který však na svůj největší úspěch musel čekat až do dob vydání *Jana Kryštofa*, přelomového díla svého života, za které obdržel Nobelovu cenu. Součástí této kapitoly bude také stručný popis autorova díla. Ve druhé kapitole budeme věnovat pozornost románu *Dobrý člověk ještě žije*. Uvedeme zde hlavní Rollandovu inspiraci, která ho k sepsání románu přivedla a také okolnosti, které ovlivnily vznik díla. Následovat bude seznámení s kompozicí románu, látkou a dějovou linií.

Třetí kapitola pojednává o samotné postavě románu *Dobrý člověk ještě žije* – Colasi Breugnonovi. Zde si nejprve vymezíme důležitý pojem – literární postava. Poté se zaměříme na jméno této literární postavy a pokusíme se identifikovat, proč padl výběr právě na jméno Colas. Svět, tedy to, co Colase Breugnona – hlavní postavu románu *Dobrý člověk ještě žije*, obklopuje, tvoří především jeho vlastní myšlenky a úvahy, které přenáší do svého deníku, proto jsme zvolili název práce *Colas Breugnon a jeho svět*. Na Colasových úvahách si vysvětlíme, jaké postoje ve svém životě zaujímá k rodině, přátelství, lidem obecně, bohatství, svobodě, lidské hlouposti, humoru, sobě samému, lidskosti, bratrství a životu. V závěru práce shrneme poznatky o autorově tvorbě a zhodnotíme, do jaké míry se nám podařilo naplnit cíl bakalářské práce – interpretovat myšlenky a postoje, které zaujímá hlavní postava románu *Dobrý člověk ještě žije*.

1. Život a dílo Romaina Rollanda

V této kapitole se seznámíme s důležitými okamžiky v životě francouzského umělce a spisovatele přelomu 19. a 20. století – Romaina Rollanda. Budeme se zajímat o jeho původ, dětství spojené s rodinou tragédií, studia, přátelství a manželství a dvě světové války. Následně stručně shrneme důležité milníky v Rollandově tvorbě.

1.1 Rollandův původ a dětství

Romain Rolland se narodil 29. ledna 1866 v Clamecy, v malém městě, které leží poblíž Dijonu. Předkové Romaina Rollanda žili na venkově, a ať už se živilo jako notáři, rolníci nebo majitelé hutí, byli dobré a laskavé povahy, jak je sám Rolland popisuje.¹ Otec Emile Rolland, temperamentní a veselý člověk, se živil v Clamecy jako notář. Matka Marie – Antoinette se věnovala svým dvěma dětem, synu Romainovi a dceři Madeleine. Povahově byla poněkud odlišná, než její manžel. Romain Rolland svou matku vidí jako křehkou a citlivou duši, která je mu ze všech příbuzných ta nejbližší.² Byla velice zbožná, milovala hudbu, ke které vedla i malého Romaina. Zvláštní vztah měl Romain ke svému pradědečkovi. Boniard Courrot byl člověk plný života, neposedný a zvědavý, s neustále dobrou náladou. Ve své knize *Paměti a vzpomínky* Rolland zaznamenává: „*Já vím, zač ti vděčím, starče, kterýs toho mnoho zkoušel, ohmatával, vychutnával, zpackal a nikdy se neunavil: za zápal pro boj a pro poznání, za tvou zuřivou lásku k životu všemu navzdory, jež mě od prvního dne vymršťovala jako kouli z praku, kterou nic neodvrátí od její cesty, již nezná, přes seslané zkoušky a svou křehkost a přes křesťanskou melancholii k druhému proudu krve: Couroty. Právě tvá špetka bláznovství přimíšená k jejich rozčarované moudrosti mi dovolila žít a vyrobit chléb života ze zrní vašich sýpek.*“³

Rána osudu zasáhla rodinu v roce 1870, když na angínu zemřela jediná sestra Romaina Rollanda, o dva roky mladší Madeleine. Druhorozená dcera Rollandových dostane opět jméno Madeleine, matka Marie – Antoinette se však nikdy plně nevzpamatuje

---

¹ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 11.

² ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 30.

³ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 29.

ze smrti své prvorozené dcery. Přestože byli Rollandovi předkové zdraví a dožívali se vysokého věku, on sám se v dětství stal obětí nehody, která ho zdravotně poznamenala na celý život. Ani ne ročního Romaina zapomněla mladá služka na zasněženém balkoně.⁴ Od té doby má Romain Rolland oslabené průdušky a trápí ho časté nemoci. Bledý chlapec s modrýma očima se upíná k hudbě, učí se pod vedením matky hrát na klavír a poznává krásu umění. Později se rodiče rozhodnou přestěhovat se do Paříže, aby svému nadanému synovi mohli poskytnout lepší vzdělání. Otec opouští své zaměstnání, matka se upíná ke svému synovi a ve víře, že ho může ochránit před nástrahami velkoměsta, se spolu s Rollandovým dědečkem Edmem Courottem stěhují do Rue de Tournon. V Paříži Romain navštěvuje gymnázium „Lycée Louis le Grande“,⁵ avšak spokojený zde není. Se změnou prostředí se jako dospívající chlapec vyrovnává těžce, pod vlivem okolností se navíc rozhodne už dál nenásledovat náboženství, ke kterému ho doma vedli – katolicismus. Především jeho pobožná matka je z tohoto rozhodnutí nešťastná. Rolland se ponořuje do hudby a literatury, skrz kterou se snaží najít cestu především sám k sobě. Rokem 1887 začíná korespondence mezi Rollandem a Tolstým, ruským spisovatelem, který měl na Rollanda v té době velký vliv.⁶

1.2 Studia na École Normale a cesta do Říma

V červenci 1886 je Romain přijat na École Normale Supérieure, kde studuje historii a poznává své první opravdové přátele. Po absolvování École Normale Supérieure získává Romain Rolland stipendium na École française d'archéologie et d'histoire de Rome. Původně o této možnosti ani nepřemýšlel a o stipendium nestál,⁷ avšak jedno místo se uvolnilo, a tak bude Rolland trávit následující dva roky svého života v Římě. Matka tím trpí, nechce svého syna pustit, Romain jí následující dva roky bude posílat dopisy, aby ulehčil její trápení. V Itálii se Rolland seznámí se svou spřízněnou duší, Malwidou z Meysenburgu, německou spisovatelkou, se kterou (ač je o téměř 50 let starší než Rolland) bude udržovat korespondenci až do konce jejího života. Přátelství dvou věkově odlišných lidí z rozdílných zemí přináší každému z nich obohacení, Malwida poznává

---

⁴ DEJAER, Suzanne. Romain Rolland, celui qui étira ses racines sans jamais les rompre.... In: *Auxerre TV* [online]. 2012 [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://www.auxerretv.com/content/index.php?post/2012/04/03/Romain-Rolland%2C-celui-qui-%C3%A9tira-ses-racines-sans-jamais-les-briser%E2%80%A6>

⁵ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 10.

⁶ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 16.

⁷ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 18.

v Romainovi nadaného a zapáleného umělce, on v ní vyrovnanou ženu, která mu přibližuje životy významných osobností tehdejší doby a je ochotná mu naslouchat: „*Její inteligentní srdce vám vracelo vaši víru, již jste se zbavili tím, že jste ji vyjádřili. Vyzářené světlo vracelo se vám v podobě tepla. A energie ducha se nabíjela novým potenciálem. Přítel, který vám rozumí, vás tvoří. V tomto smyslu jsem byl stvořen Malwidou. Viděla dokončenou sochu, kterou jsem teprve naznačil. Sám bych byl možná dílo rozbil: příliš jsem cítil jeho nedostatečnost. Ale že oči přítelkyně za tím, co jsem udělal, viděly, co jsem chtěl, dokazovalo mi, že to existuje.*“⁸ Do Francie se Rolland vrací, aby tam učil dějiny hudby na École Normale Supérieure a od roku 1903 také přednášel na Sorbonně.⁹ Vnitřně ale Romain Rolland cítí, že učitelská dráha není pro něj a volí svému srdci tak blízké umění, s čímž ale nesouhlasí jeho rodina.

1.3 Rollandova manželství

Roku 1892 se Rolland poprvé setkal se svou první ženou, Clotildou Bréal, manželství však nevydrželo a roku 1901 bylo rozpuštěno. V dopise Malwidě Rolland píše: „*Víte, že když jsem si Klotildu bral, byla pod dojmem smrti své matky a smrti Césara Francka, který byl pro ni velikým a ušlechtilým přítelem. Hluboce trpěla svým farizejským prostředím a co nejupřímněji a nejslechetněji toužila po životě práce a sebrání myšlenek. Skutečně po nějakou dobu byla pro mne oddanou spolupracovnicí a přítelkyní. — Avšak buď příliš přeceňovala své síly, nebo můj život je příliš odříkavý a tvrdý pro ženu. Její idealismus brzy polevil a podlehla znovu změkčilé nákaze svých pařížských přátel... Od té doby to byl pro mne zápas každého okamžiku... Dnes jsme u konce svých sil. Společný život by byl možný jenom tehdy, kdyby jeden z nás se obětoval druhému; já nesmím; a ona nechce...*“¹⁰ Druhou Rollandovou ženou se roku 1934 stala Marie Koudacheva, o 34 let mladší ruská spisovatelka, jejímž prvním manželem byl princ Sergej Koudachev, který

---

⁸ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 170.

⁹ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 23.

¹⁰ Pět studií o Romainu Rollandovi. NOVÁK, Otakar. *Po stopách realistických tradic francouzského písemnictví* [online]. Brno: Universita v Brně s podporou Ministerstva školství a kultury, 1958, s. 315 [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: https://digilib.phil.muni.cz/bitstream/handle/11222.digilib/118974/SpisyFF_054-1958-1_5.pdf?sequence=1

však roku 1920 zemřel na tyfus.¹¹ Roku 1923 začala korespondence mezi Rollandem a Koudachevou,¹² která zůstala jeho manželkou až do Romainovy smrti v roce 1944.

1.4 Dvě světové války a vyhnanství

Když Francii postihne první světová válka, je již Rolland známým člověkem. Dozvídá se o této události ve Švýcarsku, kde pobývá přes léto. Do svého deníku si zaznamená: „*Nemohu dále. Kéž bych byl mrtev. Je tak hrozné žít uprostřed šíleného lidstva a přihlížet bezmocně, jak se hroučí civilisace. Tato evropská válka je od staletí největší katastrofou, v níž se řítí naše nejdražší naděje na lidské bratrství.*“¹³ Po dobu trvání války Rolland zůstává ve Švýcarsku, na neutrálním území. Dobrovolně pomáhá Červenému kříži s psaním a tříděním dopisů.¹⁴ Veřejně se staví proti válce, hájí lidská práva a vydává články a manifesty, které odsuzují násilí a nenávist vůči druhému člověku. Rolland nevěří, že by jeho slova mohla být silnější a hlasitější, než hlas davu a jeho zbraní: „*Vím, že tato slova mají malou naději, že je budou lidé slyšet... Nemluví však, abych přesvědčil, nýbrž abych ulehčil svému svědomí. A vím, že ulehčím zároveň svědomí tisíců jiných lidí ve všech zemích, kteří se neodvažují mluvit nebo jimž se brání, aby nemluvili.*“¹⁵ Rollandova nestrannost a přemýšlení nad morálními problémy války mu přinášejí zpočátku odpor ze strany Němců, později však i ze strany jeho rodné země, Francie. Nevyhne se tak pomluvám a dokonce ho ve Villeneuve u Ženevského jezera, kde pobývá, dají i sledovat.¹⁶ Roku 1938 se vrací do Francie, usazuje se ve Vézelay, poblíž svého rodného městečka Clamecy, aby zde dožil poslední léta svého života. Romain Rolland zemřel 30. prosince 1944, 2. dubna 1945 měl pohřeb a jeho ostatky byly uloženy na hřbitově v Bréves.¹⁷

---

¹¹ DOUCHATELET, Bernard. Marie Koudacheva, une des "dammes du Kremlin"? In: *Association Romain Rolland* [online]. 2015 [cit. 2016-03-26]. Dostupné z: http://www.association-romainrolland.org/image_articles35/Duchatelet%2035.pdf.

¹² Repères biographiques. *Association Romain Rolland* [online]. [cit. 2016-03-26]. Dostupné z: <http://www.association-romainrolland.org/biographie.htm>

¹³ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 128.

¹⁴ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 130.

¹⁵ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 140.

¹⁶ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 145.

¹⁷ Repères biographiques. *Association Romain Rolland* [online]. [cit. 2016-03-26]. Dostupné z: <http://www.association-romainrolland.org/biographie.htm>

1.5 Dílo

Počátky literární tvorby Romaina Rollanda nebyly jednoduché. Přestože se psaní věnoval od svých dvaadvaceti let, úspěchy se ne a ne dostavit. Jako autor literárních děl nebyl na přelomu 19. a 20. století příliš známý, jeho dramata se hrála jen v malých divadlech, na větší scénu se bohužel nedostala.¹⁸ Jedinou výjimkou, které se dostalo větší pozornosti v porovnání s ostatními dramaty, byli *Vlci*.¹⁹ Drama vyšlo roku 1898, v době, kdy Francií otřásla událost, která ji rozdělila na dvě strany – Dreyfusova aféra.²⁰ Právě pod vlivem této události vznikalo dílo vyjadřující Rollandův postoj, avšak brzy upadlo v zapomnění jako ostatní dramata. Nutno podotknout, že *Vlci* vyšli také jako součást trilogie *Divadlo revoluce* roku 1909, zbylá dvě dramata této trilogie nesla název *Danton* a *Čtrnáctý červenec*.²¹ Roku 1913 vychází další trilogie – *Tragédie víry* obsahující dramata *Svatý Ludvík*, *Aertes* a *Triumf rozumu*.²²

Do širšího povědomí se Rolland dostává roku 1903, kdy vychází *Život Beethovenův*, kterému se sice nedostalo pozornosti literárního světa, ale za to si získal čtenáře²³ – ty, které bude Rolland potřebovat v následujících letech. Vydáním *Života Beethovenova* se začalo více mluvit také o Cahiers de la Quinzaine,²⁴ (časopisu, kterému se Rolland věnoval společně s přítelem Charlesem Péguym)²⁵ a ve kterém *Život Beethovenův* poprvé otiskl. Dalšími světově známými osobnostmi, které Rolland zahrnul do své tvorby, byli Michelangelo, Lev Nikolajevič Tolstoj a později i Mahátmá Gándhí.

Největší úspěch však přišel až v letech 1902 – 1912, kdy Rolland publikoval v Cahiers de la Quinzaine svého *Jana Kryštofa* – román – řeku, který později vycházel i jako kniha. Je nutné podotknout, že Rolland si za práci na *Janu Kryštofovi* nenáročoval žádnou finanční odměnu.²⁶ Příběh nadaného německého umělce mu vynesl úspěch nejen

---

¹⁸ Pět studií o Romainu Rollandovi. NOVÁK, Otakar. *Po stopách realistických tradic francouzského písemnictví* [online]. Brno: Universita v Brně s podporou Ministerstva školství a kultury, 1958, strana 71 [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: https://digilib.phil.muni.cz/bitstream/handle/11222.digilib/118974/SpisyFF_054-1958-1_5.pdf?sequence=1

¹⁹ Tamtéž

²⁰ Aféra týkající se nevinu židovského důstojníka Alfreda Dreyfuse, který byl na základě falešných důkazů roku 1894 obviněn z vlastizrady a odsouzen. Francie byla tehdy rozdělena na dva tábory, jedni měli zájem na revizi případu a hájili Dreyfuse jako nevinnou oběť, ti druzí šířili vlnu antisemitismu a stáli za Dreyfusovou vinou. Za jeho nevinu, která byla později prokázána, se tehdy postavily významné osobnosti, mj. i Émile Zola. V roce 1899 dostal Dreyfus od prezidenta Émila Loubeta milost a v roce 1906 byl rehabilitován.

²¹ ŠRÁMEK, J. *Dějiny francouzské literatury v kostce*. Olomouc: Votobia, 1997, s. 252.

²² tamtéž

²³ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 70.

²⁴ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 71.

²⁵ Francouzský spisovatel a novinář, narozen 1873.

²⁶ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 82.

mezi lidmi, ale konečně i v literárním světě, stál jej však hodně sil. Odměnou za *Jana Kryštofa* byla Rollandovi cena Francouzské akademie v roce 1913²⁷ a Nobelova cena, kterou získal v roce 1915, vzdal se však veškerých získaných financí ve prospěch lidí, které zasáhla první světová válka.²⁸

Dalším úspěšným dílem se roku 1919 stal historický román *Colas Breugnon*. Rok po vydání *Colase Breugnona* přichází Rolland s novelou *Petr a Lucie*, příběhem dvou mladých lidí, jejichž lásku pohřbí první světová válka.²⁹

Je třeba dodat, že Romain Rolland po sobě zanechal odkaz nejen ve formě dramát, románů a statí, ale i ve formě vlastních autobiografických děl, sám se o této skutečnosti vyjadřuje slovy: „*Ne proto, abych oživil vzpomínky, které brzy zaniknou. (Mnoho jsem jich rozesel podél cesty Jana Kryštofa.) – Nýbrž proto, abych se vynasnažil umožnit pochopení smyslu svého života, který, zdá se, všem uniká.*“³⁰ Rolland píše *Vnitřní cestu* (původně ji chce vydat až po své smrti³¹) a *Paměti*, které si vede na základě *Deníku*, od kterého se však liší: „*Musíme rozlišovat mezi mým Deníkem, který jsem psal pod bezprostředním náparem dojmů den ze dne – a mezi Pamětmi, které sled událostí obzírají z odstupu. Deník zůstává příliš často poznamenán vášní chvíle, jež byla často nespravedlivá. Nesmí se v něm hledat má pravá a trvalá myšlenka, nýbrž chvilkový dojem. Nikdy se nesmí zapomenout, až později bude studován, že tyto zápisky, psané pro mne samotného, byly morálním mementem a že jsem si vyhradoval pro klidnější a zralější dobu ověření dočasných úsudků, předpovědí i podezření – a změnu nebo odvolání učiněných závěrů. – To právě jsem se snažil provést v Pamětech, které jsem začal psát v nejposlednějších letech, od doby, kdy jsem se usadil ve Vézelay.*“³² Tato autobiografická díla zůstávají vzpomínkou – nejen na spisovatele a umělce Romaina Rollanda, ale především na člověka, který ve jménu lidskosti nechal promlouvat svá díla a své činy.

---

²⁷ ŠRÁMEK, J. *Dějiny francouzské literatury v kostce*. Olomouc: Votobia, 1997, s. 253.

²⁸ Romain Rolland. In: *Aktuálně.cz* [online]. 2015 [cit. 2016-04-09]. Dostupné z: <http://www.aktualne.cz/wiki/kultura/romain-rolland/r~b30e5fbcedf311e485d7002590604f2e/>

²⁹ ŠRÁMEK, J. *Dějiny francouzské literatury v kostce*. Olomouc: Votobia, 1997, s. 254.

³⁰ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 283.

³¹ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 391.

³² ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 401.

2. Dobrý člověk ještě žije

V této kapitole si nejprve shrneme všechna zásadní fakta, která vedla Romaina Rollanda k napsání románu *Dobrý člověk žije*. Přestože byl román o statném muži veselé povahy napsán za poměrně krátkou dobu, objevily se okolnosti, které jeho vydání bránily, jak se později dozvíme. Dále si rozebereme kompozici románu, látku a nastíníme dějovou linii samotné knihy.

Po Janu Kryštofovi, se kterým strávil 10 let, si Romain Rolland dopřává zaslouženého odpočinku. Návštěva jeho rodného Clamecy v něm vyvolá vzpomínky na dětství a Rolland si přeje napsat dílo opačného rázu, než je Jan Kryštof – dílo veselé, upřímné, lehké a radostné. Tak vznikne během několika měsíců roku 1913 *Colas Breugnon*.³³ Inspirací k postavě nejen Colase, ale i jeho věrných přátel byl Rollandovi jeho pradědeček Boniard Courot: „*Bylo v něm dost nadbytku, abych z jeho substance mohl vytvořit trojici Breugnon, Paillard a Chamaille. Byl vynalézavý a činorodý, zevloval a lelkoval jako můj Colas, byl zavalitý jako můj farář a jako on si líboval v pitkách a rád se hádal, maje po způsobu svého kolegy notáře Paillarda malichernou a bizarní zvědavost straky, která sedí na vrcholku starého ořechu a prohlíží si na míli kolem dokola svět.*“³⁴ Pradědeček Boniard si stejně jako Colas vedl deník, do kterého zaznamenával i ty nejobyčejnější okamžiky svého života. Rolland na dědečka vzpomíná s vtipem a nadsázkou: „*Zatrolený dědeček! Jeho podobizna bude poněkud nepohodlná těm dobrým čtenářům, kteří si o Rollandech vytvořili představu, že jsou jako smuteční vrby bledých barev, idealisty, rigoristy a pesimisty...Nejsem tím však znepokojen! Dobří čtenáři si to vždy zařídí tak, aby si na papíře předělali svého nakresleného chlapíka, aniž na něm co změní.*“³⁵

Vydání *Colase Breugnona* však mělo svá úskalí. Rollandovi přátelé se vyjádřili poněkud rozpačitě, což zaskočilo i samotného Rollanda: „*Někteří, a to z těch nejlepších, mě ve jménu Jana Kryštofa zapřísahali, abych jej neuveřejňoval, A dodnes vidím zmatenou tvář svého drahého učitele Lavisse, Kryštofova ochránce v Akademii, který mě dvacet let měl rád a domníval se, že mě zná (co jsem se mu jen napůsobil rozčarování! A jak mi bylo v příštích letech těžké, že jsem ztratil jeho náklonnost!), když jsem mu dal přečíst rukopis*

³³ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 468.

³⁴ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 20.

³⁵ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 29.

*Dobrého člověka pro La Revue de Paris. Galská neuctivost mého peprného Burgund'ana zarážela tohoto dobrého a jadrného Francouze. La Revue de Paris se bála se zřetelem ke svému čtenářstvu. Přiznávám, že jsem byl velmi překvapen. Nečekal jsem ve Francii tento návrat k přemrštěné stydlivosti. Stydlivosti pokud jde o ideje, spíše ještě než pokud jde o slova.*³⁶ Redakce La Revue de Paris³⁷ Rollandovo dílo odmítla, to ale nebránilo skutečnosti, aby v létě 1914 byla kniha připravena k vydání. *Colas Breugnon* – „*intermezzo scherzoso*“, jak jej Rollandův přítel Stefan Zweig nazval,³⁸ byl blízko tomu, aby se dostal do rukou čtenářů. Události roku 1914 se však vyvinuly v neprospěch Romaina Rollanda. V Evropě vypukla 1. světová válka, a tak si dílo muselo na své vydání počkat až do roku 1919. V České republice vyšel *Colas Breugnon* pod názvem *Dobrý člověk ještě žije* poprvé roku 1924 v překladu Jaroslava Zaorálka.³⁹ Tento název románu se ujal a dodnes pod ním kniha vychází.

2.1 Kompozice

Samotný román *Dobrý člověk ještě žije* (v originále *Colas Breugnon*) je členěn na čtrnáct kapitol. Ještě než se začteme do tohoto Rollandova díla, nalezneme na začátku knihy *Upozornění čtenáři*, ve kterém autor popisuje vznik románu. Dočítáme se o vyčerpávající práci na *Janu Kryštofovi*, která dohnala Romaina Rollanda až ke *Colasi Breugnonovi* – k příběhu, který spojuje Rollandův rodný kraj a kořeny s lehkostí a bezstarostností.⁴⁰ Autor pak dodává: „*Neodvažuji se doufat, že by společnost mého Colase dovedla pobavit čtenáře tak, jak bavila autora. Kéž aspoň přijmou tuto knihu, jaká je, docela upřímná, bez nejmenší falše, bez nároků na přeměnu nebo výklad světa, bez politiky, bez metafysiky, kniha zdravě, bodře francouzská, smějící se životu, protože se jí zdá dobrý a protože se v něm má dobře.*“⁴¹ Toto upozornění psal Rolland roku 1914, kdy měla kniha původně vyjít, k čemuž však vlivem vnějších okolností a hlavně z důvodu

---

³⁶ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 353.

³⁷ La Revue de Paris = francouzský literární časopis vycházející mezi lety 1829 – 1970.

³⁸ ZWEIG, S. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934, s. 118.

³⁹ *Dobrý člověk ještě žije* [online], poslední aktualizace 2015 – 11 - 27.[cit. 2016 – 04 – 09], Wikipedie. Dostupné z:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Dobr%C3%BDlov%C4%8Dlov%C4%9Bk_je%C5%A1t%C4%9B_%C5%BEije

⁴⁰ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 7.

⁴¹ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 8.

začínající první světové války nedošlo. Následuje *Předmluva poválečná* z listopadu 1918, ve které autor dodává, že knihu ponechává tak, jak ji napsal a nedojde tedy k žádným změnám. Zároveň doufá, že ať už vítězové, nebo lidé válkou poražení se budou sami moci zapřemýšlet nad rozumem Colase Breugnona.⁴²

V první kapitole s názvem *První jarní skřivan* se ocitáme v městečku Clamecy, domovíně Colase Breugnona, který se nám představuje. Je to muž středního věku, truhlář a řezbář, který si užívá života, co může a netrápí se tím, co nemůže změnit. Dozvídáme se, že Colas si začíná psát deník, aby postupně zaznamenával krásy všedního života, především proto, že sám nemá mluvení nikdy dost a takto si alespoň oživí to, co jednotlivé dny prožil.

V každé kapitole si Colas zapisuje datum, v první kapitole se ocitneme na začátku února, konkrétně 2. února, v poslední kapitole s názvem *Král pije* datum chybí, ale můžeme si jej domyslet skrze oslavu Tří králů, jsme tedy zhruba na začátku ledna. Colas Breugnon takto popisuje události, které se stanou v průběhu jednoho roku. Neméně důležité jsou také svátky a tradice, které se v průběhu tohoto roku oslavují, ať už je to masopust, svatý Martin nebo Štědrý den. Můžeme říct, že události jsou líčeny chronologicky a jednotlivé kapitoly jsou od sebe časově odděleny v řádech týdnů. V kapitole s názvem *Lasička* Colas vzpomíná na svou lásku z mládí, zde se tedy uplatňuje retrospektivní postup.

Všechny události Breugnon zaznamenává velmi živě a podrobně, v některých kapitolách se objevují i popisy, které samotnému textu dodávají autentičnost díky výběru jazykových prostředků a podněcují čtenářovu fantazii: „*Po zařízení mluvíme o domě. Ten taky je můj syn. Vystavěl jsem jej, kus po kuse (nejenom jednou, ale třikrát), na ospalém, tučném a zeleném, trávou, hlínou a hnojem pěkně vypaseném břehu Beuvronu, u vchodu do předměstí, u předmostí, ten schoulený baráček, jehož břicho omývá říční proud. Právě naproti se tyčí pyšná a štíhlá svatomartinská věž v krajkové sukničce a květované náprsnice, k níž z předměstí vedou černé a strmé starořímské schody jako k ráji.*“⁴³

Názvy kapitol jsou pojmenovány ve většině případů dle toho, co v daném měsíci Colas Breugnon zažívá, jako příklad můžeme uvést *Mor* nebo *Smrt mé panímámy*. Nalezneme zde také kapitolu s názvem *Bréveský farář*, která vypráví o Colasově příteli –

---

⁴² ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 8.

⁴³ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 17.

faráři Chamaillovi, kapitulu *Lasička* o lásce z minulosti, a také kapitoly *Tulák neboli jarní den* a *Král pije*, které odkazují k hlavní postavě – Colasi Breugnonovi.

2.2 Látka

V této podkapitole je nezbytné vymezit pojem látka, protože v tomto díle hraje důležitou roli. Hrabák a Štěpánek poukazují na dvě možná pojetí termínu látka: „*Tento termín označuje dvě věci. Jednak tím míníme události, které dílo sděluje (např. v historickém románu je látkou skutečný nebo vymyšlený příběh a prostředí, v němž se odehrává), jednak tím míníme konkrétní literární zpracování určité události (zase nezáleží na tom, zda jde o událost skutečnou nebo o umělecký výmysl).*“⁴⁴ Novodobější pojetí Pavery a Všetičky nahlíží na látku literárního díla také dvojím způsobem: „*V literární historii a poetice je to označení mimoliterární skutečnosti, o níž literární text vypovídá.... Látkou může být empiricky poznaná skutečnost, ale stejně dobře také jiné literární dílo...*“⁴⁵ Druhé pojetí je spojeno s literární komparativistikou, která hledá souvislosti mezi jednotlivými literárními texty. Látka je chápána jako literárně zpracovaný významový komplex, který byl nově přetvořený autorem.⁴⁶ Nünning dodává, že látka by měla být podložena historickými, literárními nebo mytickými údaji a měla by se hlásit ke změnám, které nastávají v interpretaci.⁴⁷

Budeme-li se držet prvního popisovaného způsobu chápání literární látky Paverou a Všetičkou, mohli bychom v tomto díle za látku označit smyšlený příběh odehrávající se na počátku 17. století na pozadí reálných historických událostí. Hrabák a Štěpánek upozorňují na to, že závisí jen na autorovi samotném, jak pojme danou látku a zvolí vybrané prvky.⁴⁸ Přestože jsou v *Dobřem člověku* patrná historická fakta dané doby a některé události, autor je pojal velmi citlivě, a to tak, aby čtenáři dala jistý přehled o době, ale aby zároveň nepřehlušila myšlenky a úvahy hlavního hrdiny. Colas Breugnon tak ve svém deníku zmiňuje například i významné francouzské panovníky, ale detailně je

---

⁴⁴ ŠTĚPÁNEK, Vladimír a Josef HRABÁK. *Úvod do teorie literatury*. 1. vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1987, s. 43.

⁴⁵ PAVERA, Libor a František VŠETIČKA. *Lexikon literárních pojmů*. Olomouc: Nakladatelství Olomouc, 2002, s. 198. ISBN 8071821241.

⁴⁶ Tamtéž

⁴⁷ *Lexikon teorie literatury a kultury: koncepce, osobnosti, základní pojmy*. Editor Ansgar NÜNNING, editor Jiří TRÁVNÍČEK, editor Jiří HOLÝ, přeložil Aleš URVÁLEK, přeložila Zuzana ADAMOVÁ. Brno: Host, 2006, s. 440. ISBN 8072941704.

⁴⁸ ŠTĚPÁNEK, Vladimír a Josef HRABÁK. *Úvod do teorie literatury*. 1. vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1987, s. 43.

nepopisuje, podává pouze základní informaci čtenáři, aby byl v obraze. Součástí románu je i tragická událost, která postihla Francii a vzala si nespočet lidských životů – mor. Dle slov Breugnona naposledy mor řádil ve Francii kolem roku 1580, tehdy mu bylo 14 let⁴⁹, dnes je mu přes padesát let, pohybujeme se tedy zhruba v roce 1616 a výše.

2.3 Dějová linie

Jak již bylo zmíněno v předešlých podkapitolách, *Dobry člověk ještě žije* je vlastně jakýmsi deníkem obyčejného člověka – Colase Breugnona, který si krátí dlouhé chvíle a zapisuje si v průběhu jednoho roku veškeré radosti i starosti, které ho potkávají na nelehké cestě životem. Pokusíme se nastínit děj jednotlivých kapitol.

V úvodu nás Colas seznamuje především se sebou samým, s jeho rodinou – žárlivou a haštěřivou ženou, dcerou a čtyřmi syny, milovanou vnučkou Glodii a láskou ke všemu, co ho obklopuje. Jako správný Francouz si Colas naplno uvědomuje svou lásku k rodné zemi, rodnému kraji a v neposlední řadě také k vínu, kterému rád holduje. Společně s Glodii vítají pomalu přicházející jaro.

V polovině února město Clamecy obsadí vojáci pana de Nevers, kteří nejsou vítanými hosty. Vykrádají zásoby prostých lidí a ničí jim úrodu, místo aby město chránili. Ani to však nemůže zlomit Colasův pozitivní přístup k životu. Když vojáci město opouští, chystá se oslava Masopustu. Město ale obklíčí vézelayští vojáci, se kterými si však občané města Clamecy bez problému poradí. Křičí na sebe nadávky, smějí se, až se popadají za břicho, provokují nepřítele svým klidem a hodováním a oslavou Masopustu. Jednoho dne spadne Glodie do příkopu, vézelayské vojáky však dětská bezbrannost oblomí a nikdo se neopováží malému dítěti jakkoliv ublížit. Colasova dcera Martina pro svou malou Glodii ihned skočí, aby ji zachránila. Nakonec je podepsán mír a vojáci v dobrém odchází.

V dubnu navštěvuje Colas své věrné přátele, notáře Paillarda a faráře Chamaille. Společně s Paillardem se baví při vzpomínce, jak nedávno vymysleli lest na Chamaille, naučili kosa zpívat hugenotskou písničku a vypustili ho do farářovy zahrady. Ten si myslel, že se v jeho zahradě zabydlel samotný ďábel, a tak raději kosa zastřelil a posléze i snědl. Všichni tři společně zažívají další příhody a za popíjení lahodného vína spolu diskutují o životě. Setkáváme se také s Colasovým zetěm a Martininým mužem

---

⁴⁹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 145.

Florimondem, kterého však Colas příliš v lásce nemá. Florimond je odlišné povahy, než Colas a bere se až příliš vážně.

V květnu se Colas po letech shledává se svou láskou z mládí, Lasičkou – Celinou. Vzpomíná na to, jak byl mladý, seznámil se s mladou zahradnicí a zamiloval se do ní, přemýšlí, jaký by byl život dnes, kdyby spolu žili. Má ale svou ženu a rodinu a nelituje toho, vše je tak, jak má být.

Červenec se stává Colasovi i ostatním obyvatelům Clamecy osudným, objevuje se mor, a kdo může, utíká před ním. Protože by konšelé Colasovi spálili dům, kdyby byl nakažený morem, rozhodne se Colas odejít a zachránit vše, co zde vybuodoval. Bere si s sebou pár knih, trochu jídla a odchází na svou vinici, kde bude přežívat následující dny v boudě. V bolestech běduje a nařiká, nechá si zavolat své přátele, Chamaille ho nutí vyzpovídat se, ale Colas se nenechá přemluvit a jako první s Paillardem sepisuje poslední vůli. Přátelé mu ponechají tři láhve vína a odjíždí pryč. Colas je vypije a v noci ulehá do hlíny na zahradě, do které se zahrabává a po zbytek noci zpívá různé písně, jak se později dozvídá od lidí. Další den přijíždí Chamaille s Paillardem a jsou nesmírně šťastní, že vidí svého přítele Breugnona živého. Po zbylých čtrnáct dní zůstává Colas ve vinici, aby se z moru plně zotavil. Na konci července umírá Colasovi žena, se kterou se v slzách loučí a málem i vnučka Glodie, ta se však zázrakem uzdraví.

Vraceje se konečně domů do Clamecy Breugnon zjišťuje, že se vlastně nemá kam vrátit. Jeho dům je srovnaný se zemí. Lidé, především ale jeho sousedi, spálili vše, aby se ubránili před rychle se šířícím morem i přesto, že Colas pobýval po dobu své nemoci jinde. Zklamán a otřesen smutnou skutečností se vydá do cuncyského zámku, alespoň tam po něm něco zbylo. Pan Filbert si totiž u Colase po několik let nechával zhotovit práce, které měly zdobit jeho zámek. Jaké bylo Colasovo překvapení, když všechna svá díla uviděl poničená, ušpiněná a zdevastovaná, a to vše bylo dílem pana Filberta, člověka zvláštních způsobů. Na cestě domů ho zastihne Robinet, mladý učeň, který Colasovi vypráví o té hrůze, jak mu zapálili dům a dílnu. Jediné, co stihl zachránit před zkázou, byla malá svatá Magdalena, vyřezaná do dřeva, nad kterou se Colas rozpláče. Když zjistí, že jeho druhý učedník – Cagnat umřel bolestí a uvědomí si, že oba riskovali svůj život pro Breugnonovo dílo, je nesmírně vděčný, líbá zem a děkuje oběma chlapcům.

Když v Clamecy začnou řádit zloději, rozhodne se Colas převzít spravedlnost do svých rukou. Konšela a podvodníka Racquina nechá posadit do vězení a spolu s ostatními lidmi se vydají bojovat proti zlodějům. V domě mistra Poullarda se to lupiči jen hemží, Breugnon dá dům zapálit a zloději umírají v troskách hořícího domu. Colas však zahlédne

uvnitř domu svého známého – Eliáše, netuší, kde se tam mohl vzít, ale vrhne se do domu a před ohněm ho zachrání.

Zdalo se, že mor už je zažehnán, a tak bylo nutné začít řešit otázku, kde se zabydlet. Jednou u přátel, jednou u sousedů. To ale nemohlo trvat věčně. Prozatím se Breugnon usídlil na své vinici, v boudě, která pamatovala jeho boj s morem. Do města téměř nechodil, rodině se vyhýbal, až ho jednoho dne navštívila Martina a přemlouvala ho tak dlouho, ať jde bydlet k ní, že nakonec přece jen souhlasil. Chyběla mu však volnost, přestože si jinak nebylo na co stěžovat. Rozhodl se, že si znovu postaví dům, je jedno, kdy k tomu má dojít, bez pomocníků, bez peněz. V říjnu chtěl se stavěním začít spolu s jediným pomocníkem Robinetem, plány mu však překazil pád a zlomený kotník. Odkázán na Martininu pomoc se zotavuje z úrazu, čte knihy půjčené od přítele Paillarda a shledává se s celou rodinou u oslavy svého svátku. Kniha končí po oslavě Tří králů, kdy Colas Breugnon pozvedá číši a připíjí na zdraví všech.

3. Colas Breugnon a jeho svět

Postava Colase Breugnona v románu není tvořena jen jeho skutky, ale i myšlenkami a úvahami, které se mu promítají v hlavě. Je to především skutečnost, jak se k lidem a věcem staví, co z něj tvoří ucelenou osobnost. Svůj svět si promítá v hlavě sám na základě svého vlastního a subjektivního vidění skutečnosti. Budeme se tedy věnovat interpretaci jeho postojů a myšlenek, a pokusíme se je identifikovat v románu *Dobrý člověk ještě žije*. Pracujeme s devátým vydáním z roku 1954 a překladem z francouzského originálu od Jaroslava Zaorálka.

3.1 Literární postava

Daniela Hodrová uvádí, že literární postava je „*prvkem prostupujícím všechny složky díla jako svérázný motiv, či spíš dynamický komplex motivů.*“⁵⁰ Eduard Krč a Helena Zbudilová považují postavy za „*vehikulum dějového procesu, za fiktivní subjekt, který patří ke středobodu každého literárního díla.*“⁵¹ V díle *Dobrý člověk ještě žije* stojí od samého počátku postava Colase Breugnona ve středu dění. Sama promlouvá skrze své zápisy do deníku a nechává pracovat čtenářovu představivost. Všechny Colasovy příhody jsou spojené s ním samým, a tak se čtenář lehce orientuje v textu.

Charakteristiku obecně chápeme jako „*system motivů bezprostředně spjatých s postavou literárního díla, vystihující její zevnějšek, povahové vlastnosti a vnitřní život.*“⁵² Na literární postavu můžeme nahlížet dvojím způsobem, přímou charakteristikou, kdy označujeme a popisujeme povahové rysy postavy, a nepřímou charakteristikou, kterou využíváme tak, že postavu v určitých situacích necháme jednat a následně z jejího chování poznáme její povahové rysy.⁵³ Další způsobem dělíme charakteristiku na vnější a vnitřní. Vnější charakteristika nám popisuje vzhled postavy, tedy to, jak člověk vypadá, zatímco vnitřní charakteristika se zabývá nitrem postav a jejich duševními vlastnostmi.⁵⁴ V románu

---

⁵⁰ HODROVÁ, Daniela. *...na okraji chaosu...poetika literárního díla 20. století*. Praha: Torst, 2001, s. 519.

⁵¹ KRČ, Eduard. a ZBUDILOVÁ, Helena. *Úvod do teorie literatury. Literární terminologie a analýza literárního díla*. Vydání první. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2012, s. 56.

⁵² *Slovník literární teorie*. Vyd. 2., rozš. Editor Štěpán VLAŠÍN. Praha: Československý spisovatel, 1984, s. 144.

⁵³ *Slovník literární teorie*. Vyd. 2., rozš. Editor Štěpán VLAŠÍN. Praha: Československý spisovatel, 1984, s. 144.

⁵⁴ Tamtéž

Dobry člověk ještě žije se setkáváme se všemi zmíněnými druhy charakteristik. V souvislosti s hlavní postavou se však nejvíce objevuje charakteristika nepřímá, na jejímž základě odvozujeme hlavní povahové rysy Colase Breugnona.

3.2 Jméno literární postavy

Jména literárních postav hrají důležitou roli, jak vymezuje Hodrová. Tato role je o to více posílena v dílech 20. století: „*Bez nadsázky můžeme prohlásit, že jméno postavy nebylo nikdy tak důležité jako v dílech 20. století, nikdy dřív nebyla jeho vazba s celkem textu a jeho smyslem tak zdůrazňována a tak nápadná (a to i v případě její takřka úplné negace)*.“⁵⁵ Jméno hlavní postavy – Colase Breugnona není ve Francii ničím atypickým. Sám Romain Rolland jej popisuje takto: „*Jméno Breugnon je z kraje. Je to jméno vesnice. Ve „stavu obyvatel obce Brèves“, jež Boniard pořídil roku IV. (1799), zjišťuji jednoho vinaře Jana Breuginona. – A já sám, když jsem po válce hledal domov u Clamecy, málem jsem koupil chalupu jakéhosi Breugnona na route d'Armes*.“⁵⁶

Colas je zkratkou jména Nicolas – česky Mikuláš. Podle internetového serveru Nominis⁵⁷ je jméno Nicolas jménem řeckého původu a znamená „victorie du peuple“⁵⁸, doslova tedy vítězství lidu. Můžeme jen spekulovat, jestli se Romain Rolland zamýšlel nad významem jména, nebo jej volil libovolně. Když si však uvědomíme, čím vším si Colas Breugnon po dobu jednoho roka prochází, ať už je to zákeřná a zlá nemoc, kterou nakonec porazí, smrt vlastní ženy, nebo ztráta všeho, co kdy měl, a přes to všechno si stále vychutnává život a neztrácí naději v lepší zítřky, spojitost s významem jména je víc než patrná.

---

⁵⁵ HODROVÁ, Daniela. *...na okraji chaosu...poetika literárního díla 20. století*. Praha: Torst, 2001, s. 600.

⁵⁶ ROLLAND, R. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960, s. 25.

⁵⁷ Nominis [online]. [cit. 2016-05-13]. Dostupné z: <http://nominis.cef.fr/>

⁵⁸ Prénom Nicolas. Nominis [online]. [cit. 2016-05-13]. Dostupné z: <http://nominis.cef.fr/contenus/prenom/756/Nicolas.html>

3.3 Interpretace Colasových myšlenek

V úvodu jsme zmínili, že se budeme zabývat hlavní postavou a jejími myšlenkami a postoji. Nyní si je rozčleníme a pokusíme se je ilustrovat na ukázkách z románu.

Colas Breugnon je obecně postavou velmi charakteristickou už jen díky svému osobitému vnímání života. Bere ho takový, jaký je, ale snaží se ho prožít naplno, i přes nesnáze, které ho potkají. Svou radost a optimismus projevuje všude, kde je to jen možné. Kladný vztah k jídlu a pití z něj dělá gurmána vychutnávajícího si hodování u stolu, oči se zase nasytí při pohledu na hezké děvče nebo na malebnou krajinu. Práce mu jde od ruky a s lidmi kolem sebe se snaží vycházet v dobrém, což je základem jeho životní filozofie.

3.3.1 Colas a rodina

Colas se rád vyjadřuje nejen sám o sobě, ale také o svých blízkých. Používá k tomu květnaté výrazy, díky kterým je jeho mluva velmi autentická a působí přirozeně. Jeho největší pozornost si vždy získá vnučka Glodie, pro kterou by on sám udělal vše, co jí na očích vidí. „*Cupitá po silnici. Je teple zamotána do kabátku z bílé vlny a na hlavě má modrou čepici, takže vypadá jako sýkorka. Zimy se nebojí, ale její kulatá líčka jsou zarudlá jako panenská jablíčka a z nosičku, podobného knoflíčku, jí teče jako ze studánky...*“⁵⁹ Tímto popisem Glodie nám Colas ukazuje, že k vnučce chová vřelý vztah. Všechna přirovnání, která Colas volí, jsou v kladném významu, ba dokonce tím, že jsou to slova zdobnělá, na nás působí tak, že Colasovi na Glodii záleží jako na nikom jiném a má ji ze srdce rád. To dokládá i fakt, že Glodii považuje za svou nejlepší přítelkyni: „*Chodíváme denně spolu na procházku. Je to má nejlepší přítelkyně, má ovečka malá, má žabička, švitořivá vlaštovička. Je jí něco přes pět let, čilejší, než myšička a bystřejší než lištička. Jak mě spatří, hned za mnou běží. Ví, že mám vždycky plnou krosnu povídání; má je ráda stejně jako já.*“⁶⁰

Zatímco o Glodii se Colas vyjadřuje vždy s láskou a volí ta nejhezčí slova, o své ženě se vyjadřuje jako o nevrlem a hašteřivém člověku: „*Vzteklíce vzteklá (totiž moje*

---

⁵⁹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 22.

⁶⁰ Tamtéž

panímáma) přichází a troubí mi do uší svůj libý zpěv...⁶¹ Colas je ženatý přes dvacet let. Přesto, že se může zdát, že o své ženě nemluví vždy jen hezky, jsou chvíle, kdy i on sám přiznává, že si spolu rozumí a chovají k sobě úctu. Tento projev je znatelný hlavně v době, kdy žena Colase umírá: „*Neunavuj se, mámo! Za těch pětadvacet let jsme si už všechno řekli. My si přece rozumíme i beze slov.*“⁶² Ačkoliv je Colas Breugnon prostý, venkovský člověk a dalo by se tedy předpokládat, že i jeho smýšlení bude odpovídat úrovni jeho života, opak je pravdou. V tísnivých okamžicích, kdy ze světa odchází jeho žena, se jí svěřuje a oceňuje to, jaká byla, přestože se k sobě nechovali vždy pěkně: „*Bylas hodná žena*”, *povídám, „počestná, statečná a věrná. Nebylas možná vždycky milá. Ale kdo z nás je dokonalý: to by přece bylo zneuctěním Toho tam nahoře, který jediný je dokonalý, jak říkají (já jsem to ovšem nebyl zjišťovat).*“⁶³ Sám Colas přiznává, že na dokonalost nevěří, a právě to ho dělá lidským i se všemi jeho špatnými stránkami, které jeho žena musela snášet a zase naopak. Za projev lásky a především úcty ke své ženě považujeme i následující slova, která Colas pronese nad smrtelnou postelí své ženy: „*...v tom okamžiku cítíte, jak vám cosi svírá hrdlo; je to, jako by umíral kus vás samých; a třebaže není nijak krásný a třebaže vám hodně překážel, je vám ho líto; i sebe je vám líto; litujete sebe, litujete ji!... Odpusť mně, Bože, ale člověk ji má rád...*“⁶⁴

3.3.2 Colas a přátelství

Přátelství tvoří neodmyslitelnou část Colasova života. Bez přátelství by byl život příliš chudý. Colas se vyjadřuje slovy: „*Já nepřátele nemám. Všichni lidé jsou mi přáteli.*“⁶⁵ Je natolik otevřený a vstřícný povahy, že nemá problém s kýmkoliv vyjít v dobrém, což z něj mezi lidmi dělá oblíbeného člověka, a také mu to usnadňuje těžké chvíle v jeho životě. Jeho nejbližšími přáteli jsou farář Chamaille a notář Paillard, se kterými se rád schází a při víně diskutuje o životě. „*Cestou jsem se rozhodl, že se v Dornecy stavím pro svého druhého přítele, notáře mistra Paillarda: jako tři Gracie*

---

⁶¹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 175.

⁶² ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 162.

⁶³ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 163.

⁶⁴ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 161.

⁶⁵ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 29.

*musíme být všichni tři, máme-li být „komplet“.*⁶⁶ Mezi sebou provádějí různé vtipy a pošťuchují se, ale když se objeví těžké okamžiky, jejich přátelské pouto drží pevně jako skála.

Díky skutečnosti, že je vše psáno Colasovou rukou, můžeme usuzovat, že všechny myšlenky patří právě a jen Colasi Breugnonovi. Veškeré řádky, které napíše, jsou odrazem jeho myšlenek a úsudků. Specifický je i jeho vztah ke svým přátelům. Přestože mají každý své chyby, ani jednoho z nich neodsuzuje. Přítel Chamaille by přitom mohl lehce odsoudit kvůli jeho chování, ale neudělá to. Chamaille, který je farářem, rozhodně nedodrží všechny zásady svého náboženského vyznání, ba dokonce někdy jedná proti své víře. Pyšní se, že Bůh by byl bez něj bezradný, a kde bude on, tam Bůh bezradný nikdy nebude. Colas na to reaguje s humorem a nadsázkou sobě vlastní: *„Věřím, věřím,“ řekl jsem mu, „to jsi dokázal již tenkrát, když hugenoti obléhali tvou zvonici a ty jsi pořádným kamenem zabil jejich papežožroutského kapitána.“*⁶⁷ Ani farář tedy není dokonalý člověk bez viny, je jako všichni ostatní, má své vlastní chyby. V jiné situaci se Chamaille vyjadřuje o pití vína tak, jako by tato činnost byla u něj na denním pořádku, čemuž by se člověk jeho vyznání a společenského postavení měl spíše vyvarovat: *„Já budu dělat, co se líbí Bohu i mně: pít. Píji. Píjíte také...A ti tam venku, ti ať si mě obléhají, když jim to dělá dobře! O to se já nestarám, braši, ale přísámbohu, že přestanou obléhat dřív než já dnes pít. A proto pijme!“*⁶⁸ Colas ale chování svého kamaráda dál nekomentuje, neřeší Chamaillovo náboženské vyznání, stejně jako neřeší původ člověka. Je vděčný za to, že tráví čas s dobrými lidmi – svými přáteli, a to má pro něj tu největší hodnotu. Vyjadřuje tím úctu k přátelství jako takovému a staví jej na vrchní příčky svého žebříčku hodnot.

3.3.3 Colas a bohatství

Bohatství hraje v Colasově životě důležitou roli. Nejedná se však primárně o bohatství hmotné, ale především o bohatství duševní. Když během jednoho roku přijde o všechno, co kdy měl, shoří mu dům i s dílnou a s ní i výtvary, na kterých pracoval, zachová si chladnou hlavu, a přestože je chvíli smutný, smutek ho opustí ve chvíli, když si

---

⁶⁶ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 52.

⁶⁷ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 42.

⁶⁸ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 60.

uvědomí, že jeho učedník Robinet zachránil z trosk hořící dílny svatou Magdalenu – jedinou práci, která neshořela: „*Byl jsem tak dojat, že jsem plakal (a to jsem neudělal ani při smrti své panímámy, ani v nemoci Glodiině, ani nad zkázou a povražděním svých řezbářských prací.*“⁶⁹ Obětavost druhého člověka Colase dojíhá a nad Robinetem, držícím malou Magdalenu v ruce prohlásí: „*Toto je mé dílo nejkrásnější; duše, jež jsem vymodeloval. Ty mi nevezmou nikdy. Spalte si dřevo! Duše je má.*“⁷⁰ Vědomí, že nezáleží až tak na hmotných statcích, jako na tom, jak se člověk chová k ostatním, co jim dává, a co oni vracejí mu, z Colase dělá člověka odlišného od ostatních lidí ve svém okolí, člověka uvědomělého.

Od doby, kdy shořel dům a dílna, se Colas paradoxně cítí nejbohatší, má vše, k životu mu nic nechybí: „*Já, když jsem již všechno rozdál, to nejlepší si nechávám; svou veselost si nechávám, všechno to, co jsem nastřádal za padesát let svého putování křížem krádem životem, všechny ty bujnosti a čtveračivosti, bláznivé rozumy i rozumná bláznovství. A ty mé zásoby mají ještě daleko do vyčerpání. Otvírám je všem; jen ať si všichni naberou!*“⁷¹ Člověk prostého původu našel to největší bohatství sám v sobě a nehodlá se ho jen tak vzdát. Své duševní bohatství spolu s veselostí nabízí i ostatním, což z Colase dělá srdečného a dobrotivého člověka. V životě už přišel o vše, není tedy nic, co by mu někdo mohl ukrást, a právě tento vědomý pocit ho činí šťastným: „*Tak jsme tím bohatší, čím jsme chudší: neboť duch nám vytváří, čeho se nedostává; košatý strom, když jej proklestíme, vypučí výš k nebi. Čím méně mám, tím více jsem...*“⁷²

Colasovou vášní se stanou knihy, které mu obohatí život natolik, že je z toho sám překvapený. V době, kdy se léčí se zlomeným kotníkem, mu je přítel Paillard přinese, aby Breugnonovi nebylo smutno a zkrátil si dlouhou chvíli. V Colasovi vzbudí čtení velké nadšení, a je dokonce vděčný svému zranění, protože by se jinak ke knihám nedostal: „*Dni, jež jsem takto strávil (dni nebo týdny?), jsou klenotem mého života. Požehnána buď má nemoc!*“⁷³ Pročítá životopisy psané Plutarchem a žasne nad nimi: „*Jsem bohat. Každý příběh je čtyřstěžník přivázející mi z Indie nebo z Barbarie drahé kamení, stará vína*

---

⁶⁹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 186.

⁷⁰ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 187.

⁷¹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 273.

⁷² ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 272.

⁷³ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 247.

v měšcích, prapodivná zvířata, zajaté otroky...skvělé chlapíky!“⁷⁴ Colas je zase o něco bohatší. Knihy jsou pro něj nejen zdrojem pobavení, ale i studnicí moudrosti, srovnává je se svým životem, přemýšlí o nich, zapisuje si do nich poznámky a živě si představuje příběhy a osudy jiných lidí. Díky knihám dostává jeho život nový rozměr. Colas teď může žít více životů najednou, může prožívat to, co se díky knihám stalo hrdinskými činy a vstoupilo do dějin lidstva. To vše ho obohacuje natolik, že ani nevnímá okolní svět a s ním rychle plynoucí čas.

3.3.4 Colas a lidé

Jak již bylo v předešlých podkapitolách nastíněno, Colas je ve společnosti lidí oblíbeným člověkem a rád si tento pocit oblíbenosti vychutnává. Co se týče jeho vztahu k lidem, zaujímá k nim postoj přesně takový, jaký si daný člověk zaslouží; Colas nerozlišuje lidi podle původu, odkud pocházejí, na rozdíl od ostatních jeho přátel a známých: „Protože mám smysl pro spravedlnost, ale taky ze záliby v nesouhlase, namítám, že není správné potrestat jenom jednoho psa, že člověk, když je tak slyší, by řekl, že ve Francii není jiného zla než zlo italské, ale že tu chválabohu máme dost také jiných trampot a darebů. A na to mi všichni svorně odvětili, že darebák italský platí za tři a že tři poctiví Taliáni se nevyrovnejí ani třetině poctivého Francouze. Odsekl jsem, že zde či tam, všude, kde jsou lidé, je to stejná sebranka, že zvíře jako zvíře a že dobrý člověk, necht’ je odkudkoli, je tvor příjemný a dobrý; a když se s takovým setkám, mám ho rád, třeba by to byl i Talián.“⁷⁵ I když se Colas staví proti názoru ostatních, je z tohoto úryvku patrné, že to, čeho si na druhém člověku všimne, není jeho původ, ale hlavně povahové rysy. Neodsuzuje člověka a snaží se nemít předsudky, jak to dělají ostatní. Tento Colasův přístup v nás může vyvolat sympatie a mnohdy i obdiv.

V románu najdeme jednu pasáž, ve které se Colas ostatním lidem vzdaluje, a to z toho důvodu, že nechal zapálit dům, ve kterém byli zloději. Přestože byli lidé s Colasem za jedno a chovali se podle jeho slov, Colas po této události cítí, jak vztahy ostatních lidí k němu chladnou: „Četl jsem to ve všech očích; báli se mne; a já jsem se bál sám sebe, těch svých hrdinských činů, toho Colase Breugnona neznámého a potrhleho, jímž jsem

---

⁷⁴ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 248.

⁷⁵ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 91 – 92.

včera byl.“⁷⁶ Člověk se může sám sobě lehce stát nepřítelem, a právě to Colas zažil a nechce dopustit, aby se taková situace někdy opakovala. Přátelství zaujímá v životě Colase důležité místo, je mu vždy zdrojem dobré nálady, a proto se Colas nechce stavět do pozice, ve které by byl lidmi opovrhován: „*Sud vína, to je něco pro mne! Ale válka, ne, ne, to mi nijak nevoní!... Zkrátka, byli jsme schlíplí, unavení, utrmácení; ozývaly se výčitky v srdci i v žaludku.*“⁷⁷

Colas Breugnon si neustále udržuje pro něj tak typický nadhled. Proto když si někteří lidé stěžují na nepřízeň osudu nebo zlou dobu, nastavuje jim zrcadlo: „*Vidím kolem sebe škarohlídy, jak bručí. Říkají, že jsem si to zvolil pěknou dobu na své zpívání, časy že jsou dnes smutné...Není smutných časů, jsou jenom smutní, zamračení lidé. A z těch já chválabohu nejsem.*“⁷⁸ A přitom je to on sám, kdo by mohl naříkat, o co všechno už jej život připravil, přesto všechno se na ostatní lidi směje a chová k nim sympatie. V oblíbě má lidi veselé povahy, jako je on sám, takové, se kterými si může popovídat o čemkoliv a kdekoliv. Naopak nemá rád ty, kteří si neustále ztěžují na nezdary života a nemají v sobě špetku smyslu pro vtip.

3.3.5 Colas a svoboda

To, co Colas Breugnon ze srdce nemá rád, je pocit nesvobody a spoutání, pocit, že ho někdo v něčem omezuje. I proto mnohdy riskuje, a to za cenu toho, že by mu jeho svoboda byla odcizena: „*Můj domeček, hlemýžďí zámeček, sedí za městskými zdmi; tak se stává, že město po každé, když s věže spatří na rovině nepřítele, zavře brány a nepřítel přijde ke mně. Rád si popovídám, ale bez takových návštěv bych se obešel. Obyčejně se seberu a odejdu; a klíč nechám pode dveřmi. Ale když se vrátím, nejednou se stává, že nenajdu ani klíč, ani dveře: zbývají jenom čtyři holé stěny. To potom stavím znovu. Lidé mi říkávají: „Ty hlupáku! Pracuješ pro nepřítele. Nech si ten svůj krtčí brloh a pojd' za hradby. Tam budeš v bezpečí.“ Ale já odpovídám: „Láry fáry! Je mi dobře tam, kde jsem. To vím, že za silnou zdí budu bezpečnější. Ale co bych viděl za silnou zdí? Zed'. Uschl bych tam nudou. Chci mít volné lokty. Chci mít možnost pěkně se natáhnout na břehu svého milého Beuvronu, a když nepracuji, dívat se ze zahrádky na odrazy vystřižené v klidné*

---

⁷⁶ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 215.

⁷⁷ tamtéž

⁷⁸ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 19.

vodě, na kola, jež na hladině dělají ryby, a na chundelaté trávy, houpající se u dna...“⁷⁹ Colas vždy bydlel za městskými zdmi a přesto, že zažil časy dobré, i zlé, nechce měnit místo. Přece jen už není nejmladší a nechtěl by si zvykat na místo, které k němu nepatří, které by nebylo „jeho“. Raději si ponechá svou volnost, která ho v ničem neomezuje, a když bude potřeba, postaví si dům klidně znovu. Je ke svému rodnému místu vrostlý jako strom do země, a kdyby se měl stěhovat, rvalo by mu to srdce.

Když je Colas nucen svou dcerou Martinou, aby se u ní zabydlel, nejprve se ostýchá a odmlouvá jí, nakonec však poslechne a nastěhuje se k ní. Tyto dny, které tráví u Martiny, jsou pro Colase utrpením: *„Uff! Nemohl jsem to vydržet. Necítil jsem se volně; nevydržel jsem na místě; slézal jsem, vylézal jsem, dvacetkrát za hodinu jsem sešel po schodech ze své komůrky. Každého to rozčilovalo. Martina není nijak trpělivá a po každé se mlčky a vzrušeně zachvěla, když uslyšela zavrznout můj krok. Kdyby bylo aspoň léto; to bych se toulal po polích. Takto jsem se toulal také, ale po domě.“⁸⁰* Colase tíží nejen skutečnost, že mu chybí volnost pohybu, ale také to, že je na obtíž své vlastní rodině. Nemá rád, když musí být na někom závislý, což právě teď prožívá. Colas ve svém životě vyžaduje nejen volnost pohybovat se, kde se mu zrovna zachce, ale i svobodu, která je spojená s každým jeho rozhodnutím. Chce být člověkem samostatným a naprosto soběstačným, což se mu ve většině případů daří. Svůj postoj ke svobodě, když mluví k Bohu o svém zranění, komentuje slovy: *„Víš přece, že dražší, než všechny statky pozemské, než práce, pitky, láska a přátelství je mi ta, kterou jsem si sám dobyl, dcera ne boží, ale lidská, má drahá svoboda. A právě proto mě v mé klíčce uvázal za nohu. Lišák, ten se asi směje! A tak teď ležím na zádech jako chrobák a pozoruji pavučiny a trávy na stropě. To je teď má svoboda!... Ale to zas prr, brachu, ještě mě nemáš! Spoutej si mé tělo, svaž, přivaž, otoč přece ještě jednou, jak se to dělá, když se slepice otáčí na rožni!... Máš mě teď? A co duch, co s tím uděláš? Haha, ten odlétl i s fantasií! Hled' je chytit! To bys potřeboval dobrých nohou. Moje kmotříčka fantasmie nepokulhává. No tak si ji chytej, přítelíčku!...“⁸¹* Myšlenku svobody ducha nalezneme v tomto románu ve více Colasových promluvách, je znakem vyspělé osobnosti se zkušenostmi; takové, která si uvědomuje své bytí hlouběji, než všechny ostatní postavy v románu.

---

⁷⁹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 17 – 18.

⁸⁰ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 236.

⁸¹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 242.

3.3.6 Colas a lidská hloupost

To nejhorší, s čím se člověk může setkat, je podle Breugnona lidská hloupost. S ní je spojena i lenost a nuda. Když uvidí v cuncyském zámku, pro který několik let tvořil své řezbářské práce, své dílo doslova zpustošené a zničené samotným panem Filbertem, je to jako by mu někdo vrazil dýku do zad: „*Zkrátka, všechny ztřeštěné nápady, jež může nuda, samota, šaškovství a hloupost vnuknout mozku takového bohatého blbce, který neví, co by ve svém zámku vyváděl, a nejsa ničeho pořádného schopn, dovede jenom ničit a pustošit...*“⁸² S ničením souvisí i Colasovo přesvědčení, že takový člověk si nezaslouží slitování. I kdyby to byl člověk nejvyššího společenského postavení, měl by za své činy být plně zodpovědný. Tímto přesvědčením Colas nabádá čtenáře, aby se v podobné situaci choval jako on a nedopustil, aby lidská hloupost mohla vítězit nad zdravým selským rozumem: „*Vidím – li, Saulsoy, nějakého ničemu dělat ničemnosti, především ho skolím; a teprve potom se ho ptám, jak že se jmenuje; a buď si to prokurátor nebo papež, staň se mu tak! Přátelé, jednejte také tak! Je – li řád neřádem, je jistě nutné, aby neřád ujednal řád a zachránil zákon.*“⁸³

Z hlouposti ostatních si Colas rád utahuje, například když prodává své dílo, o kterém záměrně tvrdí, že pochází z Itálie a skutečné italské dílo z Mantovy vydává za své. Své dílo nakonec prodá za třicet šest dukátů, kdežto italské jen za tři dukáty. Z neznalosti a hlouposti vrchních se velice dobře baví: „*Ti bodří, dobří páni! Že nemohou, když se v té své velikosti tak královsky nudí, vědět, jak my se na nich pobavíme!*“⁸⁴ Colasovy žerty a šprýmy vznikají vždy spontánně, a i když by se mohlo zdát, že chce Breugnon třeba i někoho zesměšnit, opak je pravdou. Chce pouze odlehčit situaci, vnést do ní trochu nadsázky a humoru a pobavit především sám sebe, jak to má rád.

Colas Breugnon si až moc dobře uvědomuje hodnotu lidské práce, a hanobení a ničení čehokoliv jen tak z nudy, co člověku vzniklo pod rukama, považuje za nehoráznost a neomalenost. V situaci, kdy mluví s lokajem Andochem, který pracuje na cuncyském zámku, se mu svěřuje se slovy: „*Myslíš snad, že bych se nedal zmrskat i pro jediný ten kus dřeva, jemuž mé prsty vdechly duši? Člověk není nic; právě dílo je svaté.*

---

⁸² ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 180.

⁸³ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 198.

⁸⁴ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 141.

Trojnásobný vrah, kdo zabije myšlenku...“⁸⁵ Tato Colasova úvaha nejspíše vychází z přesvědčení, že ačkoliv je lidský život pomíjivý, to, co může přetrvat věčně, je myšlenka, chceme – li – lidské dílo. I to je důvod, proč považuje hloupost za jednoho z největších nepřátel člověka. Taková hloupost totiž může být zničující nejen pro jednotlivce, jako je Colas, ale i pro celé lidstvo.

3.3.7 Colas a humor

Mezi Colasovými zápisy v deníku se velmi často objevují vtipné příhody a historky. Správný Francouz vtipům rozumí a má je v oblibě, jak Colas píše: *„Ale mezi našinci si rozumíme: ať přijdeš odkud chceš, z kraje lotrinského, tourainského, champlagneského nebo bretonského, ať jsou to beuceské husy, beaunské oslice anebo vézelayští zajáci, popereš se, potlučeš se, ale dobrý žert se líbí každé veselé francouzské kopě...“*⁸⁶

Vtipy jsou kořením každodenního Colasova života a nebojí se je použít i na své věrné přátele: *„Vyprávěli jsme si, smějíce se hlučně, tu čertovinu, kterou jsme nedávno provedli Chamaillovi. Paillard a já jsme se několik měsíců do krve dřeli, abychom naučili velkého kosa, zavřeného v kleci, nějaké hugenotské písničky. A potom jsme ho pustili do zahrady našeho milého faráře.“*⁸⁷ O vtipné příhody není v této trojici přátel nouze. S Paillardem a Chamaillem se často škádlí, ale všichni tyto vtipy berou s nadhledem. Colas by bez svých vtípků a legrace nemohl žít, je to pro něj zdroj neustále dobré nálady a úsměvu na tváři. I v situaci, kdy bojuje s morem, jej humor neopouští: *„Byl to Paillard a Chamaille; protože už nic neslyšeli, bědovali a už patrně velebili na silnici mé zesnulé ctnosti. Vstávám (ouvej, zpropadená páteř!) a potichoučku jdu: najednou vystrkuji hlavu z okénka a křičím: „Ku – kuk! Tady je!“ Poskočili jako uštknutí. „Breugnone, ty žiješ?“ Plakali a smáli se radostí. Vyplazuji na ně jazyk a povídám: „Dobrý člověk ještě žije....“*⁸⁸ Také ze sebe si umí Colas udělat legraci a nebere se příliš vážně: *„Já jsem vybuchl smíchem. A teprve tehdy zpozorovali, že já jsem dosud nepromluvil, a také já jsem si to*

---

⁸⁵ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1954, s. 181.

⁸⁶ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1954, s. 40.

⁸⁷ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1954, s. 55.

⁸⁸ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1954, s. 157 – 158.

uvědomil teprve v té chvíli. Do toho okamžiku jsem byl zaujat tím, že jsem je pozoroval a poslouchal, měl švandu z jejich důkazů, napodoboval je očima, mračil se jako oni, opakoval si potichu jejich slova a pohyboval neslyšeně ústy jako králík, když žvýká zelné lupení.⁸⁹ I díky tomuto přístupu k vtipům a humoru obecně je Colas velmi oblíbeným člověkem. Nic a nikdo mu nebrání v tom, aby se vzdával své přirozenosti, a tak k němu jeho osobitý humor neodmyslitelně patří.

3.3.8 Colas a sebepojetí

Důležité stanovisko zaujímá Colas ke své vlastní osobě. Za ta léta se naučil mít rád sám sebe se všemi dobrými i špatnými stránkami. Dívá se na svět v opojení, že bez něj by na něm bylo smutno: „*Nikdo mi přece nic není dlužen. Vždyť jsem ani nemusel žít...Bože dobrý! Pomyslím – li na to, husí kůže mi naskakuje po těle. Tento krásný maličký vesmír, celý tento život, a bez Breugnona! A Breugnon bez života! Jaký smutný svět, přátelé, by to byl!...Všecko je dobře tak, jak to je. Houby je mi po tom, co nemám! Ale co mám, to pevně držím a nepustím...*“⁹⁰ Breugnonovo sebevědomí je čtenáři sympatické, nejedná se v tomto případě o chvástání se, ale o vtipné a osobité pojetí sebe sama. Colas si sebe váží a nebýt jeho, byli by lidé v jeho okolí ochuzeni o spoustu veselých chvil. Svým vtipem a charakterem obohacuje ostatní a sám si toho je dobře vědom.

Pro Colasův postoj k sobě samému je charakteristickým znakem vděčnost. Vděčný je za to, že může být na světě už tolik let, a to v něm právě umocňuje lásku k sobě. Čím déle chodí po světě, tím více si váží všeho okolo, i své maličkosti a je vděčný za každou chvíli: „*Především mám sebe – a to je v celé té věci nejlepší – mám sebe, Colase Breugnona, dobrého chlapička, Burgundána, člověka kulatých způsobů a kulatého břicha, daleko za prvním mládím, dobře odzvoněných padesát, ale ještě stále s páteří pevnou a zuby zdravými, s okem bystrým jako ryba a s vlasy pevně držícími v kůži, třebaže už zašedlými. Neříkám ovšem, že bych nebyl raději, kdyby byly tmavší, ani že bych ohrnoval nos, kdybyste mi nabídli, abych zmádl o dvacet nebo o třicet let. Ale celkem vzato, je to*

---

⁸⁹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 65.

⁹⁰ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 127.

přece jenom pěkné, taková padesátka! Jen se usmívejte, mládenečci! Nedožije se jí každý, kdo by chtěl.“⁹¹

Ze všeho nejraději má Colas rád chvíle, kdy usedá k deníku a tráví čas jen se sebou samým a věnuje se svým myšlenkám. Deník si píše pro své vlastní potěšení, nikoliv pro někoho jiného. Tyto chvíle jsou mu velmi vzácné, vychutnává si okamžiky, kdy může usednout za stůl a nechat svou ruku, aby zapsala vše, co se ten den odehrálo: „*Jak to lahodí, obcházet ten svůj malý vesmír a říkat si hrdě: „Je můj! Tady jsem pánem a vladařem já. Není tady ani zima, ani mráz. Ani král, ani papež, ani války. Ani má stále hromující panimáma...*“⁹² Ve chvíli, kdy zasedá ke stolu, se stává pánem svého světa. Znovu si vybavuje a zároveň ožívuje všechny krásy, které si nestihl přes den pořádně užít, v klidu rozmýšlí nad tím, co všechno ho potkalo a dumá nad barevností a různorodostí života. Člověk jako Colas je vždy zaměstnán, není chvíle, kdy by neměl co dělat. I psaní deníku je důkazem toho, že si chce najít čas jen pro sebe a potěšit svou duši. Čas strávený se sebou samým mu pomáhá vyrovnat se s těžkými chvílemi jako je úmrtí ženy, onemocnění morem, vypálení domu a dílny, nebo zničení jeho řezbářských děl.

3.3.9 Colas a lidskost a bratrství

Když se Colas začte do knih, které mu půjčil přítel Paillard, je fascinován osudy starých Řeků, Římanů a dalších civilizací: „*Co mne to tedy tak dojímá a vábí k nim jako k rodině? Ach, vždyť oni jsou má rodina, oni jsou já, jsou to Lidé.*“⁹³ Colasův obdiv není směřován k hrdinským činům, ale k lidskému pokolení obecně. Tuto myšlenku Colas v románu vyslovuje vícekrát a jeho postava s ní v očích čtenáře roste. Nabýváme tak dojmu, že Colasova životní filozofie, ač by se na první pohled nemuselo zdát, dosahuje značné hloubky.

V okamžiku, kdy se jeho synové hádají u jednoho stolu, promlouvá k nim: „*Kaboníte se na sebe? ...Eh, tak se na sebe přece podívejte, děti! Marně si domýšlíte, že jste uhnětení každý z jiného těsta a lépe než vaši bratři; jste čtyři buchty eiusdem faritnae, čtyři na chlup stejní Breugnoni, veselí, praví Burgund'ané. Jen se podívejte na ten dlouhý drzý nos, trčící šikmo z tváře, na ta ústa široce zařezaná do kůry jako nálevka na víno a na*

---

⁹¹ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 13.

⁹² tamtéž

⁹³ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 251.

*ty hustě obrostlé oči, které by se rády mračily, a přece se smějí! Vždyť jste všichni poznamenaní! Copak nevidíte, že když ubližujete jeden druhému, ubližujete sami sobě? A nebylo by pro vás lepší, kdybyste si stiskli ruce?*⁹⁴ Budoucnost svých synů Colas vidí v porozumění a pochopení toho druhého. Tuto myšlenku můžeme chápat i obecně. Colas pocíťuje sílu bratrství v knihách, a to velmi intenzivně. V tomto ohledu vidí dál, než všichni ostatní, je zastáncem toho, že člověk, ať pochází odkudkoliv, je pořád člověkem, bytostí, která není bezchybná ani dokonalá, a právě to ji dělá lidskou. Každý člověk je podle Colasových úvah originální a měl by takový také zůstat. Každý je roven každému bez rozdílu toho, je – li to král, nebo třeba obyčejný řezbář.

3.3.10 Colas a život

Z celého románu je patrné, že Colas Breugnon se snaží užívat si každický moment svého života. Rád pozvedá číši s vínem a připíjí na zdraví sebe i ostatních, rád se hádá se svou dcerou, aby mohl být pokaždé vítězem sporu, vychutnává si chvíle, které tráví se svou vnučkou Glodií, s přáteli vášnivě diskutuje, ať už o víře nebo o každodenních záležitostech a miluje toulky přírodou, kdy může obdivovat její krásy. To vše svědčí o jeho pozitivním přístupu k životu. Je třeba dodat, že Colas v tomto směru není idealistou, bere život takový, jaký je i s jeho negativy. Přestože se mu život během jednoho roku obrátil naruby, nahlíží na změnu jako na něco nevyhnutelného a zároveň nutného: *„Kdo by mi však byl loni řekl, že se na to budu dívat tak vesele! Napřísahal jsem se něco, že chci až do smrti být pánem v domě, pánem sebe samého, nezávislým, jenom sobě zavázaným díkem za svou střechu a živobytí a počtem ze svých ztřeštěností! Člověk miní...a nakonec se to všecko utváří docela jinak, než jsme chtěli, a to právě je nutné. Člověk je konec konců hodný tvor. Všecko se mu zdá dobré. Přizpůsobí se stejně štěstí i trampotám, hodokvasu i bídě.*⁹⁵

Když se Colas začte do Paillardových knih, má spoustu času na přemýšlení. Souzní s knihami a osudy hrdinů ho zasahují naplno: *„Každá rána, která zabolí některou větev, ozve se také v mém listí. Strasti i radosti vesmíru jsou také mé. Jsem smuten, když někdo trpí; směj se, když je někdo šťasten. V knihách cítím mnohem lépe než v životě to bratrství,*

---

⁹⁴ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 268.

⁹⁵ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 271.

*které nás váže všechny, nosiče břemen stejně jako nosiče korun; neboť jak z jedněch, tak z druhých zůstane jenom popel a plamen, který živen jsa morkem našich duší, stoupá jediný a mnohonásobný k nebi, zpívaje tisíci jazyky svých krvavých úst slávu Všemocoucího...*⁹⁶, Colas si dobře uvědomuje, že život netrvá věčně, je pomíjivý a prchlivý a nakonec nám z něj nic nezůstane. A právě proto je potřeba ho prožít naplno se vším, co nám přináší. I přes nepřízeň osudu se Colas nikdy nevzdává, žije přítomností a věří v to, že vše dobře dopadne.

---

⁹⁶ ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 252.

Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo seznámit se s významnou osobností francouzské literatury – Romainem Rollandem, s jeho dílem *Dobrý člověk ještě žije*, a především interpretovat postoje a myšlenky hlavní postavy tohoto románu – Colase Breugnona. V první části jsme se věnovali životu autora francouzského původu a důležitým událostem, které ho přivedly na spisovatelskou dráhu. Následně jsme popsali dílo Romaina Rollanda, který za svůj román *Jan Kryštof* roku 1915 obdržel Nobelovu cenu. Neopomenuli jsme ani Rollandovu autobiografickou tvorbu, která je pro pochopení některých myšlenek tohoto autora zásadní.

Další část je věnována jednomu z nejznámějších děl Romaina Rollanda, historickému románu *Dobrý člověk ještě žije*. Uvedli jsme okolnosti vzniku tohoto díla, které umožnily vydat román s pětiletým zpožděním až roku 1919 místo původně plánovaného roku 1914. Popsali jsme kompozici díla, také látku a dějovou linii románu.

Jedním z cílů této práce bylo přiblížit čtenáři osobnost Colase Breugnona a jeho vnímání světa. Pro pochopení díla obecně bylo důležité shrnout životní filozofii této postavy. V deseti podkapitolách jsme se snažili porozumět myšlenkám a postojům Colase Breugnona a následně je interpretovat. Tato interpretace probíhala na základě Colasova „deníku“, tedy na úryvcích z románu. Je nutné podotknout, že se jedná o subjektivní pohled založený na vlastních úvahách a zkušenostech, a tak se může lišit od úvah jiného čtenáře. Přesto, že tématem této práce je dílo staré přes sto let, můžeme na základě postavy Colase Breugnona s určitostí říct, že mnoho z jeho myšlenek je stále aktuálních. Na základě úryvků z díla jsme si přiblížili postavu, která vyniká svou radostí ze života a veselostí za každé situace. Nezdolný optimismus a především nadhled dělá z Colase Breugnona osobnost hodnou obdivu. Přesto, že Colas Breugnon zůstává pouze literární postavou, může být čtenáři natolik blízký, že v něm objeví inspiraci a vezme si některé z jeho moudrých k srdci. Obyčejný člověk, řezbář, tulák a milovník života je zosobněním lásky k životu ve všech jejích podobách.

Romain Rolland promlouvá ústy svého Colase Breugnona i dnes. V Colasovi je vyjádřena nejen úcta k Rollandově rodné zemi – Francii a burgundskému kraji, ale také úcta k člověku. Mnozí ze spisovatelových obdivovatelů román právem považují za nejzdařilejší Rollandovo dílo. Maxim Gorkij se o románu vyjádřil v superlativech: „*Je to snad nejobyčejnější kniha našich dnů. Je třeba mít srdce schopné tvořit zázraky, aby bylo možno napsat po čase tragédií, jež Francie prožila, tak bodrou knihu, knihu neochvějně*

*a zmužilé víry ve vlastního člověka, Francouze. Já se skláním před Romainem Rollandem právě pro tuto jeho víru, jež zní ve všech jeho knihách a ve všem, co dělá.*⁹⁷ Romain Rolland zůstává i po mnoha letech autorem, který vynikal svou lidskostí. Tu přenášel do svých děl, za což si i v dnešní době, po více než sedmdesáti letech od doby, kdy zemřel, stále zaslouží pozornost. Jeho dílo právem proslavilo francouzskou literaturu po celém světě a Rolland stále zůstává jedním z nejčtenějších autorů 20. století. *Dobry člověk ještě žije* může pozornému a přemýšlivému čtenáři nabídnout jiný, specifický úhel pohledu na život. Je jen na čtenáři samotném, jak se k tomuto francouzskému románu plnému dobré nálady postaví.

---

⁹⁷ ROLLAND, R. *Dobry člověk ještě žije*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954, s. 279.

Použitá literatura

Primární zdroje

ROLLAND, R. *Dobrý člověk ještě žije*. Vydání deváté. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění., 1954. 285 s. ISBN neuvedeno.

Sekundární zdroje

HODROVÁ, Daniela. *...na okraji chaosu...poetika literárního díla 20. století*. Praha: Torst, 2001. ISBN 80-7215-140-1.

KRČ, Eduard a ZBUDILOVÁ, Helena. *Úvod do teorie literatury. Literární terminologie a analýza literárního díla*. Vydání první. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2012. 161 s. ISBN 978-80-244-2903-8.

Lexikon teorie literatury a kultury: koncepce, osobnosti, základní pojmy. Editor Ansgar NÜNNING, editor Jiří TRÁVNÍČEK, editor Jiří HOLÝ, přeložil Aleš URVÁLEK, přeložil Zuzana ADAMOVÁ. Brno: Host, 2006, 911 s. ISBN 8072941704.

PAVERA, Libor a František VŠETIČKA. *Lexikon literárních pojmů*. Olomouc: Nakladatelství Olomouc, 2002, 422 s. ISBN 8071821241.

ROLLAND, Romain. *Paměti a vzpomínky*. Vydání první. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960. 468 s. ISBN neuvedeno.

Slovník literární teorie. Vyd. 2., rozš. Editor Štěpán VLAŠÍN. Praha: Československý spisovatel, 1984, 465 s.

ŠRÁMEK, Jiří. *Dějiny francouzské literatury v kostce*. Olomouc: Votobia, 1997. 469 s. ISBN 80-7198-240-7.

ŠTĚPÁNEK, Vladimír a Josef HRABÁK. *Úvod do teorie literatury*. 1. vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1987. 269 s.

ZWEIG, Stefan. *Romain Rolland, člověk a dílo*. Praha: Orbis, 1934. 178 s. ISBN neuvedeno.

Internetové zdroje

DEJAER, Suzanne. Romain Rolland, celui qui étira ses racines sans jamais les rompre.... In: *Auxerre TV* [online]. 2012 [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://www.auxerretv.com/content/index.php?post/2012/04/03/Romain-Rolland%2C-celui-qui-%C3%A9tira-ses-racines-sans-jamais-les-briser%E2%80%A6>

DOUCHATELET, Bernard. Marie Koudacheva, une des "dammes du Kremlin"? In: *Association Romain Rolland* [online]. 2015 [cit. 2016-03-26]. Dostupné z: http://www.association-romainrolland.org/image_articles35/Duchatelet%2035.pdf.

Dobrý člověk ještě žije [online]. Poslední aktualizace 2015 – 11 – 27 [cit. 2016 – 04 – 09], Wikipedie. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Dobr%C3%BDlov%C4%9Bk_je%C5%A1t%C4%9B_%C5%BEije

Nominis [online]. [cit. 2016-05-13]. Dostupné z: <http://nominis.cef.fr/>

Pět studií o Romainu Rollandovi. NOVÁK, Otakar. *Po stopách realistických tradic francouzského písemnictví* [online]. Brno: Universita v Brně s podporou Ministerstva školství a kultury, 1958, 239 - 356 [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: https://digilib.phil.muni.cz/bitstream/handle/11222.digilib/118974/SpisyFF_054-1958-1_5.pdf?sequence=1

Prénom Nicolas. *Nominis* [online]. [cit. 2016-05-13]. Dostupné z: <http://nominis.cef.fr/contenus/prenom/756/Nicolas.html>

Repères biographiques. *Association Romain Rolland* [online]. [cit. 2016-03-26]. Dostupné z: <http://www.association-romainrolland.org/biographie.htm>

Romain Rolland. In: *Aktuálně.cz* [online]. 2015 [cit. 2016-05-13]. Dostupné z:
<http://www.aktualne.cz/wiki/kultura/romain-rolland/r~b30e5fbcedf311e485d7002590604f2e/>

Slovník spisovného jazyka českého: postoj. *Ústav pro jazyk český* [online]. 2011 [cit. 2016-05-13]. Dostupné z:
<http://ssjc.ujc.cas.cz/search.php?hledej=Hledat&heslo=postoj&sti=EMPTY&where=hesla&hsubstr=no>

ANOTACE

Jméno a příjmení:	Kristýna Podhorská
Katedra:	Katedra českého jazyka a literatury
Vedoucí práce:	doc. Mgr. Jaroslav Vala, Ph.D.
Rok obhajoby:	2016

Název práce:	Colas Breugnon a jeho svět
Název v angličtině:	Colas Breugnon and his world
Anotace práce:	Bakalářská práce se zabývá hlavní postavou románu <i>Dobrý člověk ještě žije</i> francouzského spisovatele Romaina Rollanda. Cílem práce je interpretovat postoje a myšlenky Colase Breugnona a ilustrovat je na ukázkách z románu. Je zde zmíněn také autorův život, tvorba a okolnosti, které Romain Rolland vedly k sepsání románu <i>Dobrý člověk ještě žije</i> .
Klíčová slova:	Romain Rolland, Colas Breugnon, Dobrý člověk ještě žije, interpretace, román, historický román
Anotace v angličtině:	The bachelor thesis deals with the main character of the novel <i>Colas Breugnon</i> by French writer Romain Rolland. The aim of this work is the interpretation of attitudes and thoughts of <i>Colas Breugnon</i> and its following illustration in the extracts of the novel. The thesis is also concerned with Romain Rolland's life and work and the circumstances which led him to write the novel <i>Colas Breugnon</i> .
Klíčová slova v angličtině:	Romain Rolland, Colas Breugnon, A Burgundian Story, interpretation, novel, historical novel
Přílohy vázané v práci:	Bez příloh
Rozsah práce:	39 stran
Jazyk práce:	Čeština